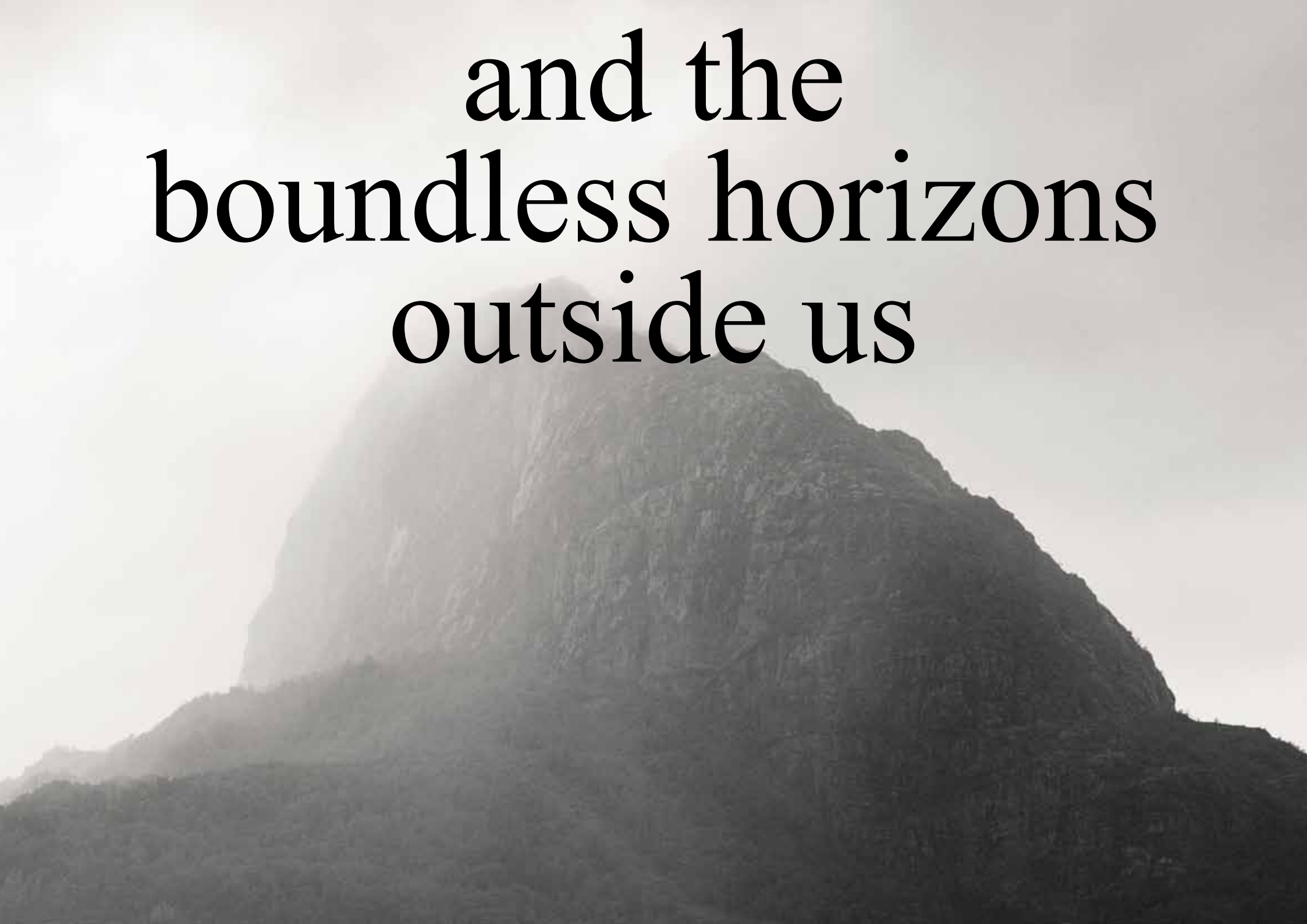

We are *still* lost
between the abyss
within us

and the
boundless horizons
outside us

We are *still* lost between the abyss within us and the boundless horizons outside us

Denna utställning reflekterar människans natur genom att vrida och vända på föreställningar om förnuftet, naturen och det övernaturliga. När vi befinner oss på den höjd som utställningen utgör kan vi se oss själva i den "rena naturens" storslagna landskap av skog och vattenfall. Attacker av frustrerad hybris – genom våld eller sakligt deklamerande – besvaras bara av horisontens likgiltiga tystnad, skogens fågelkvitter eller en dånande fors. Utställningen undersöker den paradoxala erfarenhet som "naturen" är för en samtida urban individ: Ett växelspel mellan en romantisk idé om en sublim, rentav magisk plats och en tillflyktsort eller skenbar fristad från vardagens brus.

Genom sina videoverk talar Hanna Ljungh om vårt eviga personliga sökande efter mening – en längtan efter välmående genom efterkonstruerade mikrosanningar och autentiska upplevelser. På ett liknande sätt undersöker Ulrika Sparre den samtida folktron och livsåskådningen och hur dessa spörsmål tar plats i det sekulära Sverige. Inte minst här i Norden förknippas naturen med rofylldhet och äkthet. Skogsvandraren framstår som ett föredöme för alla uppriktiga sanningssökare. Många beskrivningar av uppenbarelser har ägt rum i samband med att människor vistats i naturlandskap på höga höjder. För Sparre är även psykologen Abraham Maslow en central referens. Maslows tankar om peak experience – är ett försök att beskriva stunder av eufori och förhöjd lustfylld intensitet, ofta kopplad till en religiös erfarenhet, som i sin tur bidrar till en medvetenhet om, och delaktighet i, omvärlden. Även hos Hanna Ljungh utsätts vi för denna dubbelhet, där naturen på samma gång står för det sublima eller det ogripbara och utgör en ventil.

I en aforism som bär titeln Erfarenhet, skriver filosofen Fredrich Nietzsche: "Det oförnuftiga i något är inget argument emot dess existens, snarare ett villkor för den" (*Mänskligt, allt för mänskligt I*, § 515). Idag tror vi oss kunna producera och beskriva det mesta. Till och med mer än vi behöver. Vi kan ta reda på och kontrollera på såväl meta- som nano-nivå, men i vår självförundran upplever vi även något annat: Vi kan inte behärska oss i vårt härskande. I och med denna obehagliga, stundom skrattretande erfarenhet förstår vi inte längre sanningen som något som människan söker genom vetenskap eller kontrollerade undersökningar. Misstanken uppstår att vetenskap drivs av ett sanningssökande; ett förnuft och en drift som inte bottnar i kärlek till sanningen utan i rädsla. Rädsla för den smärta som det skulle kunna innebära att mista kontrollen. Vetenskapen har ännu inte upptäckts som smärtbringare och glädjebbringare. Bortom sanningssägandet finns sanningsskrattandet, och endast genom skratt kan vi överkomma rädslan.

I utställningens sanningssökande och identitetssökande sammansmälter en tvångsmässig drift att vara systematisk och skräcken inför systemet. Detta skapar en form av svindel. En sådan svindel är mer än rädslan att falla. Det är rädslan att ge efter för avgrundsrosten som anropar oss. Beskrivandet mot viljan att hoppa. Det är, för att parafrasera författaren Milan Kundera, ett förskräckt försvar mot viljan att hoppa ut ur rationalitetens värld, rakt ner i den odefinierbara avgrund som denna diskurs kallar "galenskap". Tvetydigheten som dessa verk bär förmedlar alltså inte en godtycklig motsägelse utan en konflikt som redan finns hos läsaren. Kanske kan detta, med författaren och filosofen Maurice Blanchots ord, förstås som det "oupphöriga och självalstrande växelspelet mellan skilda och motstridiga tankar" (Athenäum). Dragkampen mellan glädje och förtvivlan, mellan humor och ångest, i denna utställning tecknar världen som ett ständigt kraftspel. Det handlar inte om tillfälliga flyktvägar från världen, om galenskap eller nostalgi över svunna tider – utan det är tillvarons grund som står på spel. I den svindel och motsägelse som vi ställs inför är gränserna upplösta. Plötsligt inser vi att det inte är höjden vi står på utan branten under oss som är det fruktansvärda. Vi befinner oss vid bråddjupet där blicken störtar nedåt och handen griper uppåt. Där hjärtat svindlar inför sin dubbla vilja.

Jonatan Habib Engqvist

Hanna Ljungh
&
Ulrika Sparre

11.10 – 18.11 2012

Vernissage

torsdag 11 oktober 18.00 – 20.00

Invigning 18.30

Hanna Ljungh (f. 1974) arbetar med film, video, fotografi och skulptur. Hon föddes i Washington DC men bor och arbetar i dag i Stockholm. Ljungh har utbildat sig på Parson School of Design i New York och på Konstfack i Stockholm. Hennes verk har nyligen visats på ANNAELLE Gallery och Fotografiska i Stockholm, Galleri Pictura i Lund, Nacka konsthall, Virserums konsthall och Vigelandsmuseet i Oslo.

Ulrika Sparre (f. 1974) bor och arbetar i Stockholm. Hon utbildade sig på Konstfack och Gerrit Rietveld Academie i Holland. Hon arbetar med installation, skulptur, fotografi, film, performance och ljud. Ulrika har ställt ut på bl.a. Färgfabriken i Stockholm, Reykjavik Art Museum, Gallery Niklas Belenius, Gallery Bastard, Stene Projects och the Interactive Institute. Dessutom har hon utfört ett antal projekt i det offentliga rummet. Hon har tilldelats Beckers konstnärsstipendium (2008) och Stockholms stads kulturstipendium (2012).

VÄXJÖ KONSTHALL

Västra Esplanaden 10

Telefon: 0470-41475

www.vaxjo.se/konsthall